

[Erhard Jakobsen.]

for jeg har talt ved mange venstremøder, at der er mange venstremænd rundt omkring i landet, der nok i de kommende dage vil sige til statsministeren, at der vistnok kunne have været et par andre ting at sige centrumdemokraterne tak for end lige det, som centrumdemokraterne ikke fortjente en tak for.

Når jeg gør så meget ud af dette med, at det ikke er venstrepolitik, så er det, fordi jeg kender måden at opfatte ting på. Da jeg engang i foråret, idet jeg går ud af et udvalgslokale, udslynger til en journalist, at hvad venstre og socialdemokrater kan blive enige om, det vil vort parti støtte, så blev det til, at alt, hvad venstre og socialdemokraterne kan blive enige om, vil vi støtte, mens det gik på én ting, nemlig dyrtidsreguleringen. Derfor er det, jeg gerne vil understrege, at der vil være et par ting, som venstre og socialdemokraterne kan blive enige eller uenige om, som ikke just vil få centrumdemokraternes støtte.

Og én ting til: jeg ved også godt, hvad der ligger bag ved det. Det er jo en yndet sport at fortælle, at centrumdemokraterne har ingen holdning. Hvorfor ikke? Nej, for de er hverken socialister eller liberalister eller muhamedanister eller kannibalister eller noget som helst. Vi nægter ganske simpelt at anerkende disse gamle betydningsløse ideologier, men jeg kan trøste alle, der er politisk interesseret, med, at nu kommer centrumdemokraterne med et partiprogram, og det er 4 eller 5 sider kortere end det, socialdemokraterne normalt laver — til gengæld står der dobbelt så meget i det. Det bliver forelagt pressen i morgen, men det vil stadig væk ikke være muligt at fastslå, om centrumdemokraterne er et borgerligt parti eller et socialistisk parti, for der er nemlig ingen, der kan forklare, hvad borgerligt eller socialistisk er. De, der prøver på det, slipper altid elendigt fra det. De har gjort det endnu mere uklart, når de er færdig med at tale om det.

Den anden store personlighed, jeg skal have et opgør med, er hr. Ole Espersen, der talte som radiorådsformand. Dermed mener jeg, at hr. Ole Espersen talte i nøjagtig samme tone, som han brugte, da han var radiorådsformand, nemlig en tone, hvoraf

det tydeligt fremgik, at som radiorådsformand er det ens første opgave at korrigere medlemmer, der ikke rigtig forstår, hvad der er radiorådets opgave. Og det var netop det, der lå i det, jeg sagde. Den højtærede formand havde dengang tilkendegivet, at min taletid var ved at være forbi, og derfor blev mine udtalelser om radioen lidt staccato. Det, jeg gerne ville sige med det, var, at den debat, vi havde her, var betydningsfuld på den måde, at den fastslog, at radiorådet i sin nye form havde en helt anden betydning end den, det var lykkedes en del medarbejdere ved Danmarks radio at bilde det gamle radioråd ind at det havde. Det nye radioråd er nemlig samtidig programudvalg, og det vil sige, at det nye radioråd ikke bare skal sidde og fumle med nogle økonomiske detaljer, det nye radioråd bærer ansvaret for, hvad der går ud gennem kassen, og hvad der kommer på skærmen, selvfølgelig ikke i detaljer med hensyn til rollebesætning eller valg af vals eller tango. Men alt, hvad der går ud gennem radioen, og som efter radio-loven ikke burde være gået ud, bærer radiorådets medlemmer ansvaret for.

Hr. Ole Espersen mente, at jeg angreb ytringsfriheden. Det er sådan set rigtigt nok, men det er ikke den ytringsfrihed, loven taler om. Det er medarbejdernes ytringsfrihed, jeg angriber, eller rette sagt den, de tror de har, medarbejdernes frihed til at ytre sig som de vil i udsendelser, som er betroet dem som medarbejdere, og den kan være på et ganske lille stykke papir. Der er nemlig ingen medarbejdere, der har ret til at bruge udsendelser til at propagandere for deres egne synspunkter. Det er fastslået af det tidligere radioråd, det er fastslået af direktøren. Den ytringsfrihed, det skal jeg gerne erkende, vil jeg godt være med til at begrænse, nemlig i overensstemmelse med hvad der står i loven, at det er radiorådet, der fastsætter de almindelige retningslinjer for programvirksomheden. Det er disse publiceringsregler, jeg har kæmpet for længe, og som jeg er sikker på vi kommer igennem med. Det er den eneste form for censur, jeg ønsker at udøve, og den træder i stedet for den censur, der har været hidtil, nemlig de enkelte medarbejders adgang til at udøve censur over for meninger, de ikke brød sig om, og til gengæld begunstige meninger, som